

Напослѣдокъ стана Стареца, и рече: „азъ сѣга съ хладина та бегуна отхождамъ въ столный Градъ Римъ. Тамъ живѣятъ още нѣколко свѣты чловѣцы, които и тѣн видѣха лицето на Христа; и желя да ги видимъ, додѣ не сами оумрѣа.“

„Ноцъ та е стѣдена, отче, за вашѣа возрастъ, рече Апекидъ, и пѣтъ е дѣлакъ, и ходѣтъ често хайдѣцы по него; почини си до оутрѣ.“

„Драгій мой сыне! отговори Стареца, що е въ платника тѣа, като да са бѣа отъ хайдѣците; а за ноцъ та, чи отхождамъ самъ, азъ имамъ това нѣщо, като една сѣла, по която ангелете ходѣтъ, и на която дѣшата моѣ въ мыкаете си може да види Бога. О! никой не може да знае онава, което знае единъ пѣтникъ Господень въ свѣтъа свой пѣтъ; ни единъ страхъ не го востира и не види никаква опасность; защото Господъ е съ него! той са весели въ шѣмніето на вѣтъра; Горыте спатъ подъ сѣнката на крылата Вѣчнаго Бога; Звѣздыте са писаніето на Небото, оубѣреніето на любовь та, и свидѣтелството на безсмертіето; съ една речъ, Ноцъ та е день на пѣтника въ Господа.“

Като свърши говореніето, Стареца, стисна Апекида на сърдцето си; и хѣ тѣагата и платника въ рака; а кѣчето мѣ тичаше предъ него весело; и онъ тряхна въ пѣтъа си съ първѣши тихъ и съ очите долѣ.